

Markéta Prášková

Ulobouky z Agarveny

3
Bílá věštba

Ilustrace Petr Kopl

GRADA

Markéta Prášková

Klobouky z Agarveny

Bílá věštba

Prázdniny začaly

V autě bylo nepředstavitelné vedro.

Adam seděl na zadním sedadle, stlačený mezi Evkou a její trochu praštěnou šestiletou sestrou Lucinkou, a spolu s jejich rodiči se vezl na prázdniny k babičce a dědovi.

Měl Barborkovy docela rád, přestože se k vymoženostem, jako je klimatizace, stavěli s nezájmem. Žili po svém a Adamovi se to docela líbilo. Dokonce se pokoušel i zpívat, aby se jim ještě víc přiblížil.

Strejda Tomáš byl talentovaným muzikantem, a tak považoval zpěv za nejlepší způsob, jak si ukrátit čas. Jednotvárná jízda po dálnici by jinak byla pro všechny nepříjemně dlouhá.

I Adamova teta Eva měla muziku ráda, nemluvě o Evce, která by mohla zpívat od rána do večera.

*„Kolečka sa otáčajú, žitečko sa mele, mele, mele, mele,
moja milá sa vydáva, pojdzem na veselie.“*

Adam cítil po každém dalším kilometru větší a větší vzrušení. Pomalu se přece blíží zpátky k Jižním Křížům, kde před tři čtvrtě rokem zanechal babičku, dědu a jejich dům. A také Williho.

O Vánocích a jarních prázdninách musel jet s rodiči na hory, z čehož nebyl právě nadšený, a na jaře se příležitost k návštěvě také nenašla. Evka na tom byla podobně.

Jižní Křížce ležely daleko od Prahy a Hradečtí ani Barborkovi neměli tolik času tam jezdit. A tak si museli Adam s Evkou počkat na léto.

Nakonec dřív podlehli nátlakům své ratolesti Barborkovi. Vyzvedli Adama v Praze a rozjeli se na tichý venkov.

Adam s Evkou si s sebou tajně vezli tříbarevné čarovné kloboučky, aby se mohli společně vrátit do minulosti a navštívit svého prapradědečka Viléma. A snad i další předky...

„Slyšel jsem, Adame, že jsi v Křížích na půdě našel nějaký meč,“ prohodil Adamův strejda.

„Hm,“ přitakal Adam neurčitě a sjel pohledem k Evce. Ta jen pokrčila rameny.

„Zůstal tam, nebo sis ho vzal do Prahy? Docela rád bych ho viděl.“

„Mám ho s sebou,“ přiznal nakonec Adam neochotně. Ten meč nenašel na půdě, ale donesl si ho z daleké cizí země, o které kromě něho a Evky nikdo netušil. Neměl tudíž chuť se o meči bavit, ani o čemkoli jiném, co souviselo s Agarvenou.

„Myslíš, že pochází ze středověku?“ nedal se strejda odbýt. Adam věděl, že strýc má ve zbraních zálibu, ale soudil, že jako vojáka ho zajímají především ty modernější.

„Nevím.“ Adam doopravdy nechtěl podávat strejdovi informace tohoto druhu.

„Pak se na něj mrknu.“

„Ej, od Buchlova věter věje,“ začal strýc znovu s lidovkami.

„... už tej Kačence pentle bere...“, přidali se svorně ostatní.

Od chvíle, kdy se Adam dlouhého bílého meče dotkl poprvé, tušil, že jsou on a jeho zbraň něčím spojeni. Vyzařovala z ní síla, a kdykoliv vzal meč do ruky, přecházela síla nějakým zvláštním způsobem do něj, takže se cítil skoro neporazitelný.

Přes vášnivé námítky rodičů se přihlásil do klubu středověkého šermu, aby se mohl s mečem ještě lépe sžít. A dařilo se mu. Brzy se stal jedním z nejlepších šermířů. Jistě to nebyla zásluha jeho

schopností a dovedností, ale záhadného agarvenského meče. Přesto byl na takový úspěch velice hrdý.

Někdy kolem Vánoc ho Evka překvapila zprávou, že i ona začala šermovat. Seznámila se s lidmi z malého šermířsko-dramatického spolku a ihned se jich chytla. Určité základy v tomto oboru si přinesla z Agarveny a byla by škoda nechat je ležet ladem. Jak jí to šlo, Adam nevěděl.

Konečně dorazili k dědovým pozemkům. Plot byl vyměněný a voněl novotou.

Teta Eva vystoupila a s jistou dávkou obřadnosti otevřela dřevěnou bránu, aby mohli dojet před dům.

Tiché a opuštěné stavení, které si všichni přijíždějící střežili v soukromých vzpomínkách, bylo nyní k jejich údivu zřejmě sídlem velkého shromáždění osob. Před vilou parkovalo zhruba deset aut, od osobních přes dodávky až po menší nákladní vozy, a kolem nich pobíhali neznámí lidé v různě barevném pracovním oblečení.

Rodina Barborkova v čele s Adamem vystoupila z auta a šinula si to k domu. Někteří dělníci jim pokynuli na pozdrav.

„Nějak to tu nepoznávám,“ přiznala teta a nevěřícně se rozhlížela. „Jsme vůbec v Jižních Křížích? Vždycky tu bývalo takové ticho...“

„Dobře to tvoji rodiče udělali, Evi,“ řekl Tomáš. „Když oprava, tak pořádná! Ale kde jsou?“

Najít v domě, kde vládl zmatek ještě větší, někoho z rodinných příslušníků nebylo vůbec snadné. Kamkoliv vkročili, naráželi pouze na skupinky dělníků, kteří o majitelích domu nic nevěděli.

„Jdu se podívat nahoru,“ řekl Adam a vyběhl do druhého patra. Na chodbě náhodou potkal Filipa.

„Ale podívejme, kdopak to přijel!“ usmál se srdečně starý pán. „Máme tu trochu randál, vid?“

„Trochu jo,“ souhlasil Adam hlasitě, aby překřičel pronikavý zvuk vrtačky přicházející odkudsi z konce chodby. „Kde je ba-bička a děda?“

„Nejspíš na půdě. Na schodech buď opatrný!“

Na to Adama nemusel upozorňovat. Se schody na půdu se loňské léto seznámil důvěrně.

Za jeho zády se objevila Evka a pověsila se mu na paty.

„Ahoj!“ křikly děti přes rozsáhlé podkroví.

Babička s dědou zvedli hlavy od hromad starých krámů a vyšli vnoučatům s úsměvem vstříc.

„Vy už jste tady?“ kroučila hlavou babička.

„Ty se snad divíš? Vždyť řídil Tomáš,“ upozornil ji děda a přivinul Adama a Evku k sobě. „Ten jezdí jako o život.“

„Kde jsou ostatní?“

„Někde dole, myslím,“ kývla Evka za sebe.

„Tak pojďme,“ vyzvala je babička. „Zkusíme v tomhle domě najít kousek klidu.“

Kousek klidu objevili až k večeru, kdy se začali řemeslníci pomalu rozjíždět domů. Mezitím se přichozí stihli zabydlet, vybalit si nejnnutnější věci a vyřídít vzkazy a pozdravy od Adamových rodičů.

Adam měl opět malý modrý pokojík po bratrovi svého předka Štěpána. Manželé Barborkovi s Evkou a Lucinkou se nastěhovali do jednoho z velkých a už částečně opravených pokojů na druhé straně chodby.

Večer se sešli v jídelně s babičkou a dědou. Filip dokončoval v patře nějakou práci a teta Anna, jak Evka vyzvěděla, odjela na velkou část léta do lázní. Takový shon a rámus, to nebylo nic pro ni.

„Strávili jsme uklízením půdy celé jaro,“ stěžovala si babička u večere, „a budeme v tom patrně muset pokračovat až do konce roku.“

S tím musel Adam souhlasit. Podle toho, jak ji stihl dnes zběžně prohlédnout, vypadala půda téměř stejně jako loňské léto. Neuspořádaně a přeplněně. Bude trvat dlouho, než ji dají aspoň zčásti do pořádku.

„A to jsme toho už tolik vyhodili,“ povzdechl si dědeček.

„S tím byste neměli tak pospíchat,“ zamával prstem strýček Tomáš. „Spousta věcí je starožitných a byla by škoda se jich zbavovat. Vždyť i staré noviny mají svou historickou hodnotu.“

„To jistě,“ kývla babička. „Ale co s nimi máme dělat? Potřebujeme opravit dům, a tudíž je nutné obsah té staré půdy zmenšit aspoň na třetinu. Nedá se tam ani pohnout.“

„No, jak myslíte, maminko,“ pokrčil Tomáš rameny. „Kdybyste tam ale našli nějaké zbraně, jako tady Adam, nebo nějaké staré uniformy, rád se na ně podívám.“

„Tak nám, Adame, ten meč ukaž,“ dožadovala se už po několikáté malá Lucinka a začala poskakovat na židli.

Adamovi už bylo zatěžko hledat další výmluvy, zvedl se tedy od stolu a vyšel z jídelny.

Dům byl skoro prázdný.

Na hořejší chodbě zaduněly těžkopádné kroky a Adam se při ústí schodiště málem srazil s rozložitým vousatým mužem.

Ani by si ho nevšiml, kdyby na něj vousáč nevrhl tak zvláštní pohled.

Co to v něm bylo? Překvapení? Nebo možná úlek?

Každopádně ten pohled trval déle, než bylo třeba, a byl zakončen významným zamračením.

Pak se muž kolem Adama protáhl a pokračoval po schodech dolů.

Adamovi nedalo, aby se za ním znovu neotočil. Nikdy toho muže neviděl, ale něco na něm ho zneklidnilo. Zřejmě oči. Nemohl si vzpomenout, ale jako by je už někdy viděl.

Zachvěl se a zamířil do pokoje pro svůj meč.

9. července 2000

Tak jsem zase skoro po roce tady. Tady ve starém rodinném sídle Hradeckých a tady v Ondřejově pokoji.

Je léto a čeká nás spousta dnů lenošení a her, a hlavně cesty do minulosti. Jak já už se těším na Williho! Svou poslední návštěvu u něj jsme kvůli neplánované cestě do země čarodějů poněkud odbyli. Teď si to všechno vynahradíme!

Tyhle prázdniny budou prostě skvělé!

Zpátky u prapradědečka

Williho zahlédli v zahradě. Byl červenec roku 1894.

Jejich prapradědeček seděl na dřevěné lavičce pod řadou lísek s knihou v ruce.

Adam s Evkou si stáhli z hlav čarovné kloboučky, s jejichž pomocí se v čase přesunuli o více než sto let zpátky, a namířili si to rovnou k němu.

„Ahoj Willi!“ zavolali halasně.

„Je to možné? Jste to opravdu vy?“ zaklapl Vilém knížku. „Myslel jsem, že jste na mne již zcela zapomněli,“ přimhouřil oči, pak se však usmál a oba je objal.

„Neboj, Willi, na tebe a na všechny ty události, které jsme spolu vloni zažili, se zapomenout nedá,“ mrkla na něj Evka.

„Pojďte, posadte se, prosím, a vyprávějte, jak žijete a čeho jest u vás nového.“

Adam s Evkou usedli na lavičku proti němu.

„Dneska jsme přijeli po dlouhé době do Křížů a málem jsme to tam nepoznali,“ rozhodil Adam rukama. „Celý dům se opravuje, všude rachotí řemeslníci a nikde není kousek klidu. Připadám si tam jako v blázinci.“

„Alespoň můžete častěji zavítati za mnou. Zde jest klidu dosti.“

„To máme taky v úmyslu,“ přitakala Evka a unaveně se pod odpoledním červencovým sluncem protáhla.

„Chtěl jsem se vás na něco zeptati. Trápí mne to od chvíle, kdy jsme se na podzim naposledy rozloučili,“ zvažněl.

„Chceš se zeptat na Agarvenu,“ odušil Adam a Willi jen mlčky přikývl.

Adam ani Evka o žádném z těch velkých nebezpečných dobrodružství, které zažili v zemi čarodějů, s nikým nehovořili. Dosud to bylo jejich tajemství. Willi byl však do těchto událostí vtažen také, a proto mu mohli bez obav říct všechno, co ho zajímalo.

A tak se Adam s Evkou dali do dlouhého vyprávění.

Snažili se mluvit plynule bez zbytečných odboček a v řeči se navzájem doplňovali.

Vylíčili Willimu své setkání u šílené Draxis, marný boj o hořící klobouk i své seznámení s malým sirotkem Kikim. Vzpomínali na cestu na Salver vedoucí skrz vysoký vřes, přes zrádné rašeliniště a nakonec lesem, kde malí chlupatí mužáci téměř smrtelně zranili Evku. Naštěstí je tehdy zachránil odvážný lovec Kosmarim Abix Giltimos ze Salveru, shodou okolností vnuk čaroděje Teodorika.

Tak to vlastně všechno začalo. Dlouhá cesta, kterou podnikli pro získání druhého kouzelného klobouku, byla už jen pokračováním těchto dobrodružství.

Nezapomněli se zmínit o divokých jezinkách zvaných skalničky, o starém městě Dorm, o grimonech, Olmionu, skřítcích zimarynech ani o neznámých pronásledovatelích.

Pak přišla opravdu obtížná část vypravování. Temná podzemní říše Carabes. Tam si Adam i Evka sáhli až na samé dno sil. Tíživá vzpomínka jim zachmuřila tváře a Willi pochopil, že o tomto hrozivém zážitku mluvit nechtějí.

„Pokračujte dál. Co se dělo poté, co jste se odtamtud dostali?“

Navázali popisem hor a vyprávěním o cíli jejich cesty. O starém, legendami a mýty opředeném černém hradu jménem Krak. I tam museli překonat řadu obtíží a překážek, než získali do svých rukou oba klobouky. A po dlouhých dnech strávených ve společnosti několika čarodějů se s nimi i s celou Agarvenou jednou provždy rozloučili.

Willi i obě děti potom dlouhou dobu mlčeli a uvažovali o všem, co si teď znovu připomněli.

Adam s Evkou sice na ony zážitky vzpomínali často, nicméně byli rozhodnuti se do té země už nikdy nevrátit.

„Nechápu, jak to děláš!“ čertila se Evka. „Tak rychlý jsi nikdy nebyl!“

Adam se zasmál a bez potíží uhnul před dalším Evčíným výpadem. Její nablýskaný meč proletěl vzduchem a Evce se málem zamotaly nohy.

Malá Lucinka Adamovi nadšeně zatleskala.

„To víš, trénuju,“ pokrčil Adam rameny.

„Jenže to já taky!“ rozpráhla se Evka proti němu znovu.

Adamova zbraň byla rychlejší. Nejdřív úder vykryla a pak ještě stihla zaútočit tak, že se její špička dostala pod Evčinu bradu.

Lucinka opět tleskala.

„Už mě to nebaví,“ zahodila Evka zlostně meč a s naštvaným obličejem se od Adama odvrátila.

„To už chcete končit?“ vyskočila Lucka na nohy. „Ještě chvílku, prosím!“ žadonila.

„Ty se do toho neplet!“ obořila se na ni Evka. „Nebudu tady nikomu dělat divadlo!“

„Tak se hned nerozčiluj,“ uklidňoval ji Adam. „Můžu být snad aspoň v něčem lepší než ty, ne?“

„Ale v Agarveně jsi lepší nebyl! Pohyboval ses jak pytel brambor. Kde ses to všechno naučil?“ šeptla mu zlostně do tváře.

Adam s odpovědí váhal. Lucinka se k nim přiblížila a doslova mu visela na rtech, což ho zneklidňovalo. „Někdy ti o tom budu vyprávět,“ zakončil choulostivý rozhovor a jemně pohladil bílý meč.

V domě a v jeho bezprostřední blízkosti to podle zástupů lidí stále vypadalo jako na Václavském náměstí, a proto se Adam, Evka a s nimi samozřejmě i Lucka zdržovali raději na druhém konci zahrady.

Chvillemi šermovali, chvillemi si povídali nebo hráli karty. Zkrátka si užívali prázdnin a aspoň toho částečného soukromí, které jim zahrada poskytovala.

Ani to se ale nedalo vydržet dlouho, takže se odpoledne vrátili do domu. Lucinka byla Adamovi a Evce neustále v patách a ne nechala je o samotě ani na chvíli.

„Půjdeme do knihovny,“ napadlo Evku a Adam souhlasil. Přestože toho za svůj život přečetl velmi málo a jeho vztah ke knihám byl víc než vlažný, dědečkovu knihovnu měl rád.

Otevřel dveře a zůstal zamračeně stát.

V místnosti byl nějaký muž. Šlehl po dětech očima a rychle vrátil knihu v šedé vazbě zpátky na místo. Beze slova vysvětlení vykročil ke dveřím, protáhl se vedle Adama ven a během chvíle z chodby zmizel.

„Nevíš, co tady chtěl?“ zeptala se Evka.

„Nevím,“ odpověděl tiše Adam. O tom, že se s tímto mužem včera srazil na schodech, mlčel.

Setkání s předky

„Adame, vstávej!“ zaklepal s ním někdo a vytrhl ho ze snu.

Byla to Evka. Koho jiného by taky napadlo přijít ho v noci budit.

„Co se děje? Kolik je hodin?“ Adam rozespale zíral jejím směrem.

„Nic se neděje, jen jsem se konečně zbavila Lucky. Už spí. Můžeme se vydat na cestu do minulosti.“

Adam se posadil. „Za Willim?“

„U Williho jsme byli včera.“

„No a? Před tím skoro rok ne.“

„Měla bych takový nápad.“

Adam rozsvítil lampičku a zamračil se. Evčiny nápady obecně neměl moc rád.

„Co kdybychom se podívali ještě o kousek dál?“

„Kam myslíš?“

„Chtěli jsme přece poznat Štěpána a Ondřeje. Vloni jsme o tom mluvili, pamatuješ?“

Adam chvíli hloubal. „Nějaké rozumné datum jsi už asi vypočítala...“

Evka přikývla. „Tak co? Zkusíme to?“

Adam si rychle oblékl džíny a mikinu. Cestování v pyžamu nesnášel.

„10. července 1856, místní zahrada.“

Klobouky jim přilnuly k hlavám a zamotaly svět kolem nich, který hned nato naprosto ztmavl.

Ocitli se v krásné zelené zahradě. Svítalo slunce a bylo po dešti. To stačil Adam zaznamenat, než se náhlou slabostí sklátil k zemi.

„Adame! Haló!“ začala ho Evka okamžitě pleskat do tváře a s nasazením mu lomcovala rameny.

Otevřel oči a pocítil známou tíhu v žaludku.

„Pomoz mi vstát,“ zavěsil se na ni. „Nechci, aby nás tady takhle někdo viděl.“

Zatímco se Adam s Evčinou pomocí znovu zvedal na nohy, s obavou zpozoroval, že se k nim blíží hubený hnědovlasý kluk.

„Přeji dobrého rána, nepříhodilo se vám něčeho zlého?“ zajímal se ihned.

„Ničeho. Jenom jsem upadl!“ zadrmolil Adam poněkud neutivě. Zlobil se, že na sebe přitahuje pozornost.

„Hledáte někoho? Přejete si ohlásiti?“ zajímal se chlapec. Byl asi tak starý jako oni, ale aspoň o půl hlavy vyšší než Adam.

„Ne, to není nutné, jdeme jen okolo,“ mávla rukou Evka. „Jak se jmenuješ?“

„Matyáš Hradecký. A vy?“

Adam s Evkou se na kluka pozorně zahleděli. Takže Matyáš.

„Eva.“

„Adam.“

„Barborkovi,“ doplnila Evka a Adam jen zamrkal.

„Máte krásnou zahradu,“ pokračovala. „Snad ti nevadí, že jsme nahlédli dovnitř.“

„Jistěže ne. Tato zahrada sice není má, avšak mým přátelům jsou její dveře vždy otevřeny.“

„Těmi přáteli myslíš nás?“ rozzářila se Evka.

„Ano, ovšemže. Přejete si více se tu rozhlédnouti?“

Evka přikývla. Adam vedle ní stál jako solný sloup. Neuměl se novým situacím přizpůsobovat tak rychle a klidně jako jeho sestřenice. Stále ještě nemohl uvěřit, že stojí naproti Matyášovi Hradeckému. Jeho jméno znal dodnes pouze z vyprávění.

Vydali se podél levé strany domu dozadu ke stájím. Vše se velmi podobalo Williho době.

„Odkud jste?“ vyzvídal Matyáš. „Nikdy jsem vás zde neviděl.“

„Jen tudy procházíme. Naši příbuzní bydlí nedaleko odtud,“ zalhala Evka.

Ze stájí vyšel vysoký štíhlý mladík. Černé, potem mokré vlasy se mu na krku lehce vlnily a padaly mu přes výraznou tvář. Nemohlo mu být víc než dvacet let, přesto byl jeho krok pozoruhodně pevný a sebejistý. Charakteristická tmavě modrá barva jeho duhovek nemohla nechat děti na pochybách, že se musí jednat o dalšího člena rodu Hradeckých.

Všiml si jich ihned. Jeho pohled sklouzl z Matyáše na Adama a potom na Evku, kde zůstal. Několikrát ji očima přešel od hlavy k patě a zase zpět. Jeho zamýšlený výraz zjemnil nepatrný úsměv.

Rychle dokráčel až k nim a obrátil se na Matyáše.

„Hledal jsem tě, Matyáši. Máš-li večer volno, přijď mi prosím pomoci s listinami. Sám u nich vysedávati nevydržím.“ Hlas měl jasný a zvučný.

V Adamovi vzbuzoval tento mladíček respekt. Snad to bylo jeho pevným držením ramen, ostrou chůzí nebo možná právě tím podmanivým hlasem.

„Přijdu,“ kývl Matyáš.

Mladík už zase soustředil pozornost na Adama a hlavně na Evku.

„Představíš mi své přátele?“

„Jistě. Adam a Eva Barborkovi a...“

„Štěpán Hradecký. Vítám vás tu,“ podal oběma ruku.

„Štěpán Hradecký?“ zajíkl se Adam.

„Ano. Jste přece na panství rodu Hradeckých. Vyjma služebnictva se tak jmenujeme všichni, že, Matyáši?“

„Líbí se nám vaše zahrada,“ prohodila Evka.

„Souhlasím, slečno, tato zahrada jest zdejší klenot. I samotný dům jest pěkný velice, Matyáš vás jím zajisté také provede. Dnes jsou stejně všichni kdoví kde.“

„Vaše rodina tu není?“ zeptal se Adam.

„Vlastně nevím. Dnes jsem ještě nikoho neviděl. Hledáte někoho z nich?“

„Ne,“ zakroutila hlavou Evka.

Štěpán na ní opět utkvěl pohledem.

„Dovolte mi, slečno, dříve než se vzdám, složit poklonu vašemu oděvu. Nebudu lháti, když řeknu, že jsem nikdy nic podobného na dámě neviděl. Jest to vsutku jedinečné. Možná až příliš neobvyklé a nápadné, avšak jedinečné! Holduji všemu novému, co vybočuje ze zaběhnutého řádu. Obvykle se nesetkávám s lidmi, kteří porušují způsoby a mravy víc než já.“

Evka zrudla až ke kořínkům vlasů.

„Vadí ti snad, že nemám dlouhé šaty?“

„Úvahy takové jsem dalek, slečno. Právě naopak... Nyní mne však již omluvte. Můj starý kůň napadá na nohu, musím za kovářem. Velice rád jsem vás poznal. Snad se ještě setkáme,“ pokynul jim na pozdrav a pokračoval svižným krokem k domu.

Za pár vteřin bylo slyšet, jak volá na nějaké sloužící a rozdává jim rozkazy.

„Štěpán je můj bratranec,“ dovysvětlil Matyáš, což pro Adama a Evku nebyla žádná novinka.

„Je to krásný kluk,“ promluvila Evka jako ze snu.

Adam se tvářil nechápavě.

„Hezký, to on jest,“ kývl Matyáš. „Avšak také vznětlivý a tvrdšíjny a mívá s lidmi občas nesrovnalosti. Jediný, koho poslechně, jest jeho bratr.“

„Leckdy bývá přísný i na mne,“ pokračoval Matyáš vesele, „mám ho ale rád, neboť má velké srdce. Štěpán jest první, kdo mi přijde pomoci, když něčeho potřebuji.“

Adam a Evka zůstali v Matyášově přítomnosti celé dopoledne. Provedl je zahradou a potom, zřejmě na Štěpánův popud, také větší částí domu.

Kromě dvou sloužících nepotkali nikoho dalšího. Hradečtí byli opravdu zřejmě pryč.

„Už bude poledne, měli bychom se vrátit domů,“ upozornil polohlasně Adam.

„Hm,“ kývla Evka jakoby v transu.

„Přijdete zase zítra?“ zajímal se Matyáš.

„Ano!“ Evka nadšeně přitakala, zatímco Adam stáhl starostlivě obočí.

Adamovy starosti

„Spíš, Adame?“ štouchla do něj jeho sestřenice.

„Jo!“ zabručel Adam mrzoutsky. Teprve se rozednívalo. „Co se zase děje?! Nemůžeš mě jednou nechat vyspat?“

Evka si sedla na okraj postele a opřela se o sloup mohutných nebes.

„Když já nemůžu spát,“ vzdychla.

„Já bych ale mohl!“ zahartusil. „Kdybys mě nechodila pořád budit...“

„Budeš se asi smát, až ti něco povím...“

„Pochybuji. Nejspíš jsem ztratil smysl pro humor.“

„Musím na něj pořád myslet.“

„Co?“ nechápal Adam vůbec, o čem mluví.

„No na Štěpána přece. On je tak úžasný!“ zavřela oči.

„Ty ses snad úplně zbláznila!“ rozčilením se dokonale probral. „Co to meleš za nesmysly?! Je to zajímavý člověk, ale ne snad zas tolik, abys o něm po nocích bájila.“

„Asi tomu nebudeš rozumět, Adame, ale já jsem se asi zamilovala.“

Adam se překvapením zvedl tak rychle, že mu luplo v zádech. Bolestí se zvrátil zpět do peřin. „Jak tě mohla napadnout taková blbost?!“ skučel.

Evka buď jeho úžas vůbec nepostřehla, nebo ho zkrátka nebrala na vědomí. Mlela si dál svou. „Myslíš, že jsem se mu taky líbila? Říkal přece, že mě obdivuje.“

„Ne, to rozhodně neříkal!“ protestoval. „Obdivoval jen tvoje ošoupané džíny, protože ještě nikdy nic takového neviděl. Zřejmě je trochu výstřední. Kdybys měla na hlavě kýbl asfaltu, padl by ti k nohám. To je všechno!“

„Nemluv tak, Adame! Ty mi to štěstí prostě nepřeješ.“

Adam ji poslouchal naprosto vyvedený z míry. „Jaké štěstí, prosím tě?!“ plácl se do čela. „Nebuď bláhová. Snad nechceš hledat štěstí zrovna u něj? Dovol, abych ti připomněl, že Štěpán zase tak radostný život neměl.“

„Ale to jenom proto, že si vzal nějakou odměřenou Barboru. My bychom se k sobě určitě hodili víc. Není přece o tolik starší.“

„Ne. Akorát tak o sto padesát let. Evko, vzpamatuj se!“ chytl ji za paži. „A je to tvůj pokrevný příbuzný.“

Evka se jemně vymanila z jeho stisku a pohlédla na něj s velkou dávkou bezelstnosti.

„Proč já ti to vlastně říkám? Ty to zkrátka vůbec nechápeš.“

V tom měla Evka naprostou pravdu. Adam na ni mlčky hleděl a tvářil se, jako by ho čekalo sedm let smůly.

Nato se Evka zvedla a odešla.

11. července 2000

Ano, je pravda, že jsem se na Evku těšil. Neviděli jsme se spoustu měsíců. Občas mě ale dovede tak vytočit, že bych nejradši začal rvát.

Ach jo, jak tohle všechno zase dopadne?

Do pokoje proniklo denní světlo. Adam byl rozmluvou s Evkou vyčerpán natolik, že znovu zavřel oči a spal téměř do oběda. To, že se v domě opět sjeli řemeslníci a naplnili ho obrovským kraválem, vnímal jen mlhavě.

Vzbudil se s pocitem, že musí něco naléhavého vyřešit. Ostrý zvuk sbíječky se nesl odněkud z vedlejšího pokoje, i když měl spíš

zato, že se mu usadila přímo uprostřed hlavy. Pak si vzpomněl na Evku a její novou chorobu. Neměl ponětí, co s ní bude dělat.

Nakonec se však jakéhosi řešení dobral. Prostě se za Štěpánem Hradeckým už nebudou vracet.

Tím by se to vyřešilo, pomyslel si a hned se mu vstávalo lépe. Upnutí se k této myšlence mělo na jeho duševní klid velkolepé léčebné účinky.

Na chodbě uviděl dědu. Stál u schodů v živé debatě se dvěma řemeslníky.

Zarostlý muž naproti němu ho zpozoroval nejdřív a zmlkl. Jeho obličej se stáhl a hluboké oči zvláště zablýskly.

Adam polkl naprázdno. Tento muž v něm už od prvního setkání na schodech vzbuzoval nedůvěru. A možná i strach.

Jejich pohledy se na okamžik propojily a Adam byl podruhé nucen pátrat v paměti, jestli toho muže nezná. Ty oči!

Paměť mu buď nesloužila, nebo byla ta správná vzpomínka uložena hlouběji, než kam byl schopen nyní dohlédnout.

Ale já ho přece znám! říkal mu nějaký šestý smysl. Když si toho člověka prohlédl znovu, byl však s rozumem v koncích. Ne, asi ho neznám.

„To teprve vstáváš?“ otevřel děda ústa. „Cos dělal v noci? Byl jsi někde na flámu?“

Adamovi to moc legrační nepřišlo. Zvlášť když se na tváři zarostlého muže znovu objevil ten podivný výraz. Zvědavost? Podezřívavost? Nebo snad nedůvěra?

„Špatně jsem spal,“ zabručel. „Jdu dolů na snídani.“

„Snídani?“ děda se tvářil ohromeně. „Jo, tak tu jsme měli, bylo to ale už dost dávno. Je tři čtvrtě na dvanáct. Šupej na oběd. I když si ho tedy vůbec nezasloužíš,“ dodal a pak ještě zavolal: „A na odpoledne si nic neplánujte. Mám pro vás práci.“

Dědova práce, kterou kupodivu Adam s Evkou vítali, spočívala v marné snaze udělat ze staré špinavé půdy přehledně uklizené podkroví. Loni zde Adam s Evkou tajně proseděli kolik nocí a pak se sem již prakticky nepodívali. Prohledávání starých věcí je téměř magicky přitahovalo, a to i přes to, že pod stálým dědovým